

Še zadnje liste moči mrzel
dež jesenski
in bukov gozd utrujeno strmi
v sivino popoldneva.

Vse mirno je, le tu in tam
prestrašen ptič se oglasi
in klic njegov v prihajajočo
noč odmeva.

V mehke sanje se potaplja
gozd skrivnostni,
na vasi se prižigajo luči
in stari hrast molče sameva.

Ta tih večer, ko sam s seboj sem
na samotni poti,
se spet zavem, kako me tlači hrup,
ki v mestu se umazanem rojeva.

Kdo v misli moje se vpleta,
ko v noč jesensko strmim
in čakam, da vrneš se?

Kdo kliče v mrzli zimski
me noči, ko zunaj burja buči
in v strahu prečudnem srce
zadrhti?

Kdo me iz spanja prebuja
v poletnih nočeh, ko zvezde žare
in stare vrbe nad vodo bede.

.....
Dnevi minevajo, jesen spet prihaja,
na tvojem grobu križ rjaví.
Zdaj vem, da me tvoja misel
prebuja, in da vsak dan bolj blizu
sem ti.